

У Новоме Саду 20. Октобра 1885.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шилу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Хај! Хај!

Сад се опет о'вако
Зуца и бенета:
„Србијанска пушка
За то је зачета,
Јербо треба краљ-Милану
Популаритета.

Та ово је лудо, —
Али боли јако,
А ако је истина
Онда ј' наопако.

Јест пуне су пушке
Са обадве стране —
(Ал у пушкар' не мора
За то бити тане).

Могу пушке пуцат'
И наше и њине,
Али пуцат горе
У плаве висине,

На да братац брата
Раном не дарива,
А мис'о нам општа
Да остане жива.

Хај, па да одјекне
То балканско стење:
Ове пушке значе
Слогу и здружење!

(А ком братска слога
И држање смста,
Тај нек тражи — где далеко
Популаритета).

Крешимир.

Тро-торо-то.

II.

Ономад сам био у Ш-кој читаоници. Истина да сам ту пио врућа пива и ладне кафе, — али ми није жао, јер сам познао мајстор Зарију, који се одликује од других чланова тиме, што донде не иде кући, док све новине не прочита (међу тим му жена код куће увелико захрче, а он то хркање радије слуша него кад би дошао раније кући, па да му жена каку лекцију чита).

Но мајстор Зарија има још једно својство, и то је тако јако, да се ја, као чеки сурадник „Стармалов“ могу за то ухватити, а да не паднем у бару пустословија (или ако паднем да ипак останем жив). А то је, што је мајстор Зарија читао новине са осећајем. Ко га је из далека посматрао, могао је по њему познати које новине и шта из њих чита.

Ми смо седели у другој соби. За мојим столом било је више млади весели људи. Зарија је седно у другој соби где је била права читаоница само смо му видели главу и попрсје. Један ми ђаволан рече: ај хоћете ли мало да посматрамо мајстој Зарију; нећете се кајати. Ми увек негледуш погодимо шта чита.

Зарија је извадио из цена плаву мараму па је брисао зној.

— Сад је прочитао „Пештански Лојд“ рече онај враголан. Онда се увек озноји. Један од нас скочи, оде и увери се да је заиста тако.

После неколико тренутака опазимо где Зарија откопчава огрлицу од кошуље, као да га нешто гуши.

Знате ли шта сад чита? Смем се опкладити у пет фор., да сад чита „Видело“. —

Хтео сам да се уверим, одем сам у другу собу, завирим му иза леђа, — заиста читао је „Видело“ (и то баш уводни чланак у коме се доказује да више вреди рат са Бугарима него онај луди балкански совет).

Док смо ми одиграли три партије пикета, Зарија је био у другој позитури, смешкао се, а прстима десне руке добовао је по столу. — Сад чита „Заставу“ рекоше ми тројица у једанпут. Одосмо и уверисмо се, — тако је.

Одиграсмо још три партије пикета, па онда опет погледасмо у Зарију. У лицу је био блед! повукао би два-трипут из дуле па би онда дим даље од себе отпирио а за тим је само дољу усну гризао. — Сад чита „Наше Доба“. — Тако је и било.

Одиграсмо још две партије пикета. Али наједаред се зачу јако кашљање. Мајстор Зарија кашље, грца, пљује, лице му је као паприка црвено, од тешка кашља удариле му сузе на очи. „Е господо моја“ рекох ја „сад би и ја могао погодити, шта мајстор Зарија чита, за цело „Турски Народ“. Наравски да сам погодио.

Ми смо се после тога шетали по улицама, а пролазили смо више пути поред читаонице. Прозори су ниски и увек смо кроз њи видели Мајстор Зарију. А они млади ђаволани увек су погодили кад је читао „Јавор“, кад „Стражилово“, кад „Забавник“ и т. д. — (то већ не знам по чему су погађали).

После дуге шетње дођемо опет у читаоницу (у надежди да се међу тим пиво оладило а кафа угрејала.) Мајстор Зарија седи још на своме месту, — као да

је мало љут, али је здраво озбиљан, метнуо је руку на чело и гледа себи у колена. Де, шта је сада? запитам ја моје младо друштво. — Добијем одговор и на то: Сад је Зарија у каквом забавном листу нашао какву загонетку и за дужност своју сматра донде се промучити, док је не реши. Али ајде да га мало узнемиримо, — одите да вас упознамо с њим.

Одведоше ме ђаволани и упознаше ме са њиховим оригиналним мајстор Заријом. И ја сам се после уверио да је то један од они стари поштени душа, један од оних стари народњака.

Мајстор Зарија, ви сте сад неку загонетку решавали: рече један из мог друштва.

— Бога ми је то загонетка, — одговори Зарија.

— А какве су вам то новине, што сте их у руци савили.

— То је први број „Браника“.

— Па зар у „Бранику“ има загонетака.

— Ја не знам треба ли да буде, — али што загонетка, загонетка.

— Па јесте ли је решили?

— Ви знате, децо, ја лако загонетке решавам, али са овом се мучим по сата и неверујем да ћу је решити. Иначе ми се „Браник“ допада, и радо ћу га читати, — али само та загонетка, та ме мучи.

— Па де-те прочитајте је и нама, можда ћемо ми бити срећнији.

Мајстор Захарија метну своје наочаре, разави први број „Браника“ и велегласно нам прочита ово:

„Питамо сада ми има ли сабор те силе, имали српски народ те силе, да изгони г. Анђелића из столице, у коју га је угарска влада наместила.

— Те силе сабор, српски народ нема — а да је и има уверени смо да је употребио не би — никада.“

ПОДЛИСТАК

Нема пријатеља.

— Хумореска —

Во времја оно, приде Милета во степених дома својега, и сеј пјесан певајушче:

„Јер цео живот цео свет,
Санак је само, санак леп.“

Јурну у собу, а књиге љосац о патос, да се одмах свети Никола на дувару задрмао.

— Ал тебе, тебе књиге крвава! Дерао се, па дохвати мађарску Штилистику, те ју још онако сеператно лупи о патос да се одмах утроба од корица одвојила. Разјарио ти се брате, па лупа, виче, дере се, да све малтер отпада.

— А најпосле види Бог! Тешио се Милета, а и да шта ће мора човек, кад га неће нико други. А и зашто да се печали, бугер за народ! За народ! Та шта се још за народ не може учинити; други људи жртвују и свој живот, а он да не пожртвује, или да не посвети један православни: бугер.

Док је Милета као монолог своје одиграо, дотле је за столом седео тек прави јунак ове приповетке. Заиста је то трагичан приказ. Овај овде лупа књиге прво све у опште а доцније онаво шпециално редом, онај тамо за

столом подбочио се, коса му разбарушена, те очајнички гледа у писмо које је лежало на столу, мало даље опет издерана артија на најситније атоме. Обојици је нешто наспело. Тугу и бол осећају обојица, само што ју сваки друкчије изражава. Милета виче и дере се, а Аца седи па само уздише, и кад год би само промрљао речи: Немам пријатеља!

Какви пријатеља? Да га нису можда издеветали, кад се на те речи позива.

Није. Но данас је пун месец, па за то он тако говори. Он и ако није био месечар, то је ипак месец нањ утицао. Т. ј. кад је пун месец он би се дерао: Немам пријатеља! Па имао не имао, доста то да му је била то фикса идеја. Па што је тако тужан? И то ће имати свог узрока, по свој прилици да је оно писмо на столу узрок туге и жалости.

Адреса је гласила:

Аци Миленковићу

Лосо.

Па ни титуле! А овамо из места, то већ није липсбриф, јер би бар адреса друкче гласила, н. пр. Благонадежном младићу, или, Високоумном јуноши и. т. д. Него то мора да је што густо, да видимо дакле тај густиж.

Писмо је гласило:

Ето то вам је та загонетка, коју ја баш за то не могу да решим што сам је нашао у „Бранику“.

Око тога се разврзла читава дебата; ми (заједно са мајстор Заријом) одосмо преко у гостионицу. И ту решавасмо ову загонетку, и пре вина, и уз вино, али — загонетка оста нерешена.

То нас је копкало целе те вечери, и нисмо могли да се рашћеретамо, док ја нисам свечано обећао да ћу путем „Стармалог“ пријатељски замолити уредништво „Браника“ да нам оно само ту загонетку реши. И ево данас овим ту задању реч искупљујем.

После тога се друштво рашћеретало и добри мајстор Зарија приповедао нам је много из стари (управо из млиди) своји времена. Занимљиво би било да вам и то прибележим, — али то може бити и други пут.

Тамбурић.

У ш т и п ц и.

Српска влада хоће, да се успостави на Балкану „старо стање.“ То хоће и народ, само са малим додатком. „Старо стање“ — одпре косовске битке.

Герман се „свети.“ Ал се не „свети“ да се посвети, него се свети, да га свет омрзне.

Митрополиту Сави не дају у Босни ни живити. Па дали још да им верујемо, како би му допустили да тамо митрополише.

Ово дана дигнут је у Бечу „босански“ зајам. Е баш се живо ради на томе, да се тамо створи, прави бос-народ.

Господине!

Не могу да себи претставим, каквом сте се смелошћу усудили, те да ми поднесете оно скрнавко писмо и ону песму. Срам вас било! а добро се чувајте у будуће, јер вас може чудновато стање наћи.

В. В.

Тако је дакле гласило то лаконско, кратко па језгровито писмо. Незна тужан шта ће да ради, та волео би се он ма и са Милетиним болом мењати. Тужно је души његовој до смрти па мора да трпи. А да шта ће, трпел спасен, па мирна бачка.

* * *

Аца вам је био по свом занимању мајстор ђак и то јуноша од својих седамнаест годинаца. Поред своје главне дужности, као ђак, био је он и песник. Дакле тим је доста речено. И то још какав песник, љубавник, холерикер, ватрењак, његове узвишене мисли, његова љубав тако је снажна да јој и највеће препоне не могу на пут стати, то му сведочи један стих, који вако зуји:

Нек с' тресе васелена!

Нек пуца стење!

И опет ћу те ја љубити.

Анђелу мој!

Ој! Ој!

Мари вам он ма се цео свет тумбе окренуо, тек он њу

Треба изрично * објавити, * да Босанци треба да * врате само нов зајам. Јер ако * стану враћати све, * штогод им је учињено, * биће нам много.

Из Загреба * јављају, * да ће хрватски бан загреп- * сти. Многи листови тумаче то тако, као да ће * отићи, * па се не вратити. Ал ми се бојимо, да је у овом слу- * чају „загрепски“ само ублажен израз од задрати.

Славенски уметник * Верешчагин * насликао је про- * тест противу смртне казни. Само такве слике могу * задахнути сликарство новим животом.

Цариградска * конференција * кува европски мир. Само да при том кувању не падне и опет жеравица * онамо где не треба, те упали цео исток.

Говори се, да будна политичка свест не да ни умет- * ности да се услава. То је чуло и наше народно позо- * риште, те оде у Сомбор да види је ли то тако.

„Пестер Лојд“ * пише, да је краљ Милан превукао * славенским плановима дебелу „штрихлу“ преко рачуна. То може бити на папиру (н. пр. на оном на коме се новине штампају) ал шта ћемо с оним рачуном, кога Славени рачунају у глави?

Ни мање ни више.

Наш министар војни направио је рачун, да му за и- * дућу годину треба депашћа, ни мање ни више, него у- * право 113. милијона. На то „В. SZ. Јанко:“ ово примећује * „Познато је да је 13 несретан број, — али они 100, још * је несретније.“

мора љубити. Најрадије је писао песме: тугованке. То су вам тек песме, пуне мисли, пуне нежних осећаја пуне ба- * јомира и миомириса. Пуне новоскованих речи, да би се читав речник могао саставити.

Што се тиче његова спољашња изгледа био је доста пропорционисан. Као песник, наравно носио је наочаре; истина да су му доста сметале, јер је увек гледао преко њих, али шта ће кад хоће опет до врага да је женијалан.

Као песник био је заљубљен, но то нисам морао ни спомињати, јер: Песник бити, а не бити заљубљен! То је код нашег Аце највећа глупост и апсурдум. О вакацији кад је био код куће, заљубио се у неку Анђелију и наравно да су све песме биле њој посвећене, и онда би највише певао о анђелима, па и саме песме је тим именом крстио н. пр: Анђелијаде и т. д. и т. д.

Милета је био сасвим противност од Аце. Прво и прво није боловао од: Немам пријатеља!, није био ни песник, а није ни — што вели Аца — сухопарни прозаиста, у тим је стварима био неутралан. Он је био, по посматрању неких госпођица, лепушкasto дериште, те су му доста женске и нагињале — али која вајда кад се он не да ни осолити од љубави, он се увек држао своје девизе: дугачка коса, кратка памет. Али ипак је он неког љубио, он је страсно заљубљен у госпођицу — салаксију. Волио је он видети руменике сјај, него румене обрашћине какве

WWW.UNIL

Ђира. У опште се признаје да је српско оружје добро. Пушке су добре.

Спира. То ми је мило. Треба ће.

Ђира. Сабље су добре.

Спира. Радујем се. Треба ће.

Ђира. Џебана је добра.

Спира. Тако, тако. Није на одмет.

Ђира. Само се о српској арти-

љерији нешто рђаво говори.

Спира. Е брате, како ће и да ваља кад је Гарашанин артиљериски обрштар.

Пред бировом.

Чича Касијану узму плајаши коње и кола са кукурузом и дотерају у варошку кућу. Он се истина одговарао а најпосле и молио, али га нико и не слуша, те куд ће шта ће: упути се варошкој кући јавити, да су му са његове њиве кола и коње отели. Кад тамо а потриви баш на бивова па га запита:

„А што си ми коње затворио?“

Биров се осече на њега: „Још смеш да питаш! А ко ти је дозволио да береш кукуруз? Плати овде десет форинти за штроф па можеш коње и кола кући отерати.“

— Тако? А ко је сејао и копао тај кукуруз? Ја теби немам одкуд платити, па ма они у затвору поцркали; а ја већ видим, да си наумио да ми поједеш коње; тако си ми лане оног шугавог појео, па сад и ова два хоћеш, ал' ништа, можда ће дати Бог па ти неће бити баш на здравље. —

Милитарац.

госпођице. Осим тога био је страстан дуванџија. Само дувана, па све у крај. Кадгод кад уђемо који од ђака у собу му, мислиш да си нао у паробродски димњак, покуља дим као са каквог жртвеника. Он је живео, као што сам вели као мали бог. Та није ни она изрека за бадава: „ђаковање, царовање.“

Ал дошло је често и до тога, да се стихови измењивали, особито кад је морао да остане преко подне, с' оне стране браве, и тад би ови стихови, бар по њега више важили: „ђаковање, Робовање.“

Но то се није баш тако често догађало. Двапут трипут у години дана, тако н. пр. није био затворен још од есенаске, кад је био о Митрову-дну код Пера на свечари. Ево чујте, шта је било.

Био је о Митрову-дану Пера Примигостић свечар. Био је то ђак гостољубив, као што му и само презиме звони. Дакле оду њих неколико или краће речено читав разред, к Пери на вечеру. Ту је дакле и Милета, Ђура, Сава и т. д. па и господин Аца. Има их дакле сваке врсте.

Није време дуго потрајало ал већ се пуши вечера на столу. Дочепала ти се брате раја, па није да се то једе, већ све пуцају заушњаци. Папрен паприкаш, па хоће и вина, а било га је хвала Богу. Баш су ти ти ђаци ђаволи, помислиће један или други. Ал, шта ће за бога, та није, ео код своје газдарице вака паприкаша већ и не памти

Ђука. „Читам у нашим листовима да српска влада хоће „status quo ante.“ Шта ли јој значи то?“

Шука. „Не може се то сасвим добро казати на српски.“

Ђука. „Е, онда и вије за нас.“

Проба пера.

CXLII.

Човечије срце.

Човечије срце

Не види се ди је, —

А када га видиш,

Онда живо није.

Срце даклем само

Анатоми знају,

Сви остали људи

Ље га не познају.

CXLIII.

Опет о томе.

Човечије срце

Мора да се једи

Што му у суседству

Баш желудац седи.

Али оно мало

Што ужива права,

То је за то, што му ј'

Подалеко глава.

па мора човек и да се свети. Једе се и пије се, све је у свом најбољем току па ево већ и по које: Многаја љета

Било је ту и мушких и женских, једни за једним столом а други за другим. То Аци није ишло у рачун, те је непрестано шпекулирао како да се сједине, те да би могао показати и женском свету које он! и шта је он!

Не да му ђаво мира те стога предложи, да се здруже и да сви за један сто поседају.

Предлог би усвојен тек после дужег опирања. Први опозиционар био је Милета, он се свом снагом одупирао, али бадава, већина решава, морао се дакле покорити вишој сили

Дакле сад је Аци било срце пуно радости. Одмах се упусти у курисање, та није да говори и рукама и ногама, већ се сав запенушио. Ласкао им је, боже, већ само се тако може. А оне већ све уживају. Аца је највише облетао са своји песнички крили око Вукосаве Видићеве. Док се он ту око женскиња занимао, дотле је остала братија ударала у сва звона: Многа љета! Милета све везе, а добро је већ и подухватио па клизи, брате.

— Да бог поживи нашег домаћина! отпоче Милета, па му наздрави онако српско-ђачки, а ови удри у: Многаја љета! Аца је ђутао и исмевао би своје другове, ал чекај се, господине песниче, мислио је Милета, који је то приметио, наместићу ја већ теби леђа.

(Наставиће се.)

CXLIV.

И опет о томе.

Човечије срце
Грије жеља врућа;
Уздисати не зна, —
То је пос'о плућа.

Плућа уздишеду, —
Препукнут' не знаду, —
Тај привилегијум
Срцу остављаду.

CXLV.

Извиненије.

Гле, шта ја написах!
Три песме у молу,
(Као да се и ја
Разумевам болу).

Опрости ми греху,
Опрости, Стармали!
Ако песме примиш,
Прими их у шали.

Ја сам хтео писат'
Нешто много луђе;
Али су ми перо
Подметули туђе.
(Перо б'и господар,
А ја бих оруђе).

Опрости ми даклем,
Молим те ипак,
Јер ка' што ћеш видет'
Поправићу с' таки.

CXLVI.

Догађај у нафани.

У кафани једној
Десио се ово:
(У ствари је старо,
У песми је ново).

Кафа беше млака, —
Сркао је неко;
Да је била врела,
Он би се опеко.

Г—д—н.

Добар одговор.

У Тителу у бившој Шајкашкој упарадио је капетан своје новаке, да их прикаже ђенералу, који ће доћи да држи смотру. Дође ђенерал, и дивећи се узрасту и чистоћи новака, запита ће једног: „Момче, колко година служиш?“ „Осам, господин ђенералу“ рећи ће момак. На то ће прећи капетан и обрецнув се на новака запита ће га: „Откуд осам година, кад си тек ступио у службу?“ „Служио сам код господара Пере пет година, и код поне две године и пол, па сад рачунајте колико је свега“ одговори новак озбиљно.

Штрика.

Досљедност!

После оне саборске седнице, у којој се о адреси гласало, искупио се беше силан свет са посланици на карловачку пијацу. Разговор се водио скоро свуда један — о судбини сабора. Међу посланике узгумарао се поп Панта, по свој прилици да свом шефу јошт последну услугу у судбоносном часу учини, неби ли им како испао план за руком, да посланици положе своје мандате; а шта би после било, то би они већ удешили.

У тој намери тражио је и поп Панта од саборских посланика „досљедност,“ са речима, ето, викали сте по новинама једно, а сад радите друго, — ди је ту досљедност?

Посланици су пустили поп Панту да се размеће по карловачкој пијаци са његовим разложима. Међутим пошто је поп Панта све посланике обиграо и свугди на ладнокрвност наишао, нехотећи се нико с њиме о предмету досљедности дишпутати, дође он на послетку и до брата Симе Радуловића. Кад је и њега за „досљедност“ запитао, одговори Сима: Е господине, а ди је ваша досљедност? и ви сте некад с нама заједно били, па зашто и сад нисте?

— Немогу ја шта силом, рече поп Панта.

Добро, ако немогосте ту ништа ал има где можете па опет нећете. На пример оно ваше старо перо није више наше.

— Није да! рече љутито поп Панта, пишем ја и сад, радим гдегод могу.

Јесте, јесте господине, рече Сима, ви пишете ал у противничком листу.

— Лист вије мој, доскочи поп Панта.

Е мој господине попо, знамо ми вас врло добро; знали смо вас прије јошт и боље са ваших ваљаних дела; па куд дедосте бога вам оно ваше лепо име, које смо ми некад тако радо спомињали!? верујте господине оно ваше негдашње име, више је вредило од оне петровоселске сесије за коју сте се толико процесовали и ваше име њом укаљали.

Поп Панта направи linkum те некако исчезну из пред Симе. „Досљедност“ је тражио и као што видимо и нашао је.

Прибележио Ефендија.

Какви су изгеди код нас.

Кад се погледи са једне стране, оваки су:

Крађа. —

Расипање. —

Аконтрање. —

Халовито гутање пореза. —

Али сваку ствар ваља погледати и са друге стране. Онда су опет изгеди оваки:

Маџарски жврК. —

Шовенистички ЧиР. —

Правда глувА. —

Народносни уздАХ. —

Два питања.

Шта чека Србија?
Чека конференцију.

А шта чека конференција?
Чека да Србија потроши оне новце што их је од
Лендербанке узајмила.

Како Цинцар Сима својој деци тепа.

Като, — злато,
Катице, златице.
Мој Зафиру,
Мој талиру,
Перко, — бисерко.

Васицо, касицо.
Стевицо, — векслицо.
Ћиро, — жиро.
Анко, — банко,
Анкице, банчице.

прибележио
Обушко.

К о с т р е ш.

Има чопор ванредно питоми голубова. Међу њима је један вран као сатана, и дивљак чистог соја. Сви моји голубови нису додуше крштени, али како ког по имену викнем, сваки је ту. Надмећу се, који ће пре да ми на раме стане, кад пођем да их наравим: само та црна авет никако неће да се препитоми, никако неће да се благодарним укаже, за ону храну коју му пружам. Све се кострешу, све хоће да је више нешто од прочи голубова. Па што мене као свог ранитеља никако не слуша ни по чуда — јер у данашњем свету и код људи тако бива; — али што ни проче голубове никако не трши, то ми је непојмљиво. Он ти на сваког голуба мучки насрће. Мало, мало, па по неког „кљуц“ у главу. На спрам голубице опет, кочопери се, и свакој без разлике хтео би да се додвори; свакој оће да је госа; нити он има свога пара, нити мисли да се кадгод спари. Наравно да је стога непријатељство свију голубова, и презрење свију голубица на себе навучао. Док прочи голубови своје голубиће хране, он се по крову као манит кочопери, и као бесомучан гуче.

Ово његово лудовање трпили су прочи голубови до никле, а кад им је већ доста било, које стога што их непрекидно узнемирује, и кућевни им мир нарушава; које са своје охолости и надутости толику је мржњу голубова и голубица на себе натоварио, да су га једног лепог дана тако исчерупали, да се незна више, дал је вран, граораст или шарен. Груди су му том приликом тако осакаћене, е се незна, дал су ордени, или ране од исцупаног перја.

За дивно чудо, тај голуб је још кад је полетарац био добио име „Емилијан.“ Не сећам се ко му је то име наденуо, не знам ни зашто је то учинио, — али мора бити да је имао узрока.

Штрика.

Жандарска мудрост.

Познато је да и жандари имају неке испите полагати, пре него што им се повери она власт и право којим се одликују од других људи.

При тим (као и при сваким другим) испитима, дешава се каткад по нешто, што је вредно да и „Стармали“ чује.

Ево једне белешке са тога испита:

Командант. Шта би ти радио, кад би имао да пратиш две скитнице у оближњу варош, па један од њих на путу, у пољани, или у шуми нагне да бежи. Шта би радио онда?

Кандидат жандарски (Мисли се).

Командант. Но, шта би радио?

Канд. жандарски. Ја би прво убио онога, који не бежи, па би онда вијао онога другог.

(Не знам какву је ноту добио, н је ли у жандаре примљен).

Штрика.

Ево зашто.

Не љубим те ради твога
лица бела и румена,
нит' те љубим ради тога
што још ниси загрљена,
нит рад новца пуста блага
што ти тата нагомило,
ти с' и без тог свима драга
свакоме си чедо мило.
Нит' рад твога силног знања
о бајету и о моди,
нит рад твога васпитања
странпутице што т' одводи;
нит рад твојих слатких жеља
што т' из срца провирују,
та ти имаш пријатеља
што у звезде тебе кују
па ти жеље испуњују.
Нити зато, моје злато
што си пуна дивних фраза,
већ једино, злато, зато —
не љубим те — што си маза.

Гиган.

Баба Сокина приповедка.

У једном малом сецету М. . . . . дође баба Сока код попадије, да јој среже реклију. Тако у раду и из дужег говора почне баба Сока приповедати попадији, вели како су прошле недеље нашим сокаком прошли неколико Цигана са медведима, па кад ти узме Циганштина буцу па удри по медведу, а медвед ти се усправи на ногама (случајно уђе и поп на врата) па велики као господин попа. На то се поп и попадија сгледнуше па у смеј; — а баба Сока видећи да је пофалила хтеде брж најбрж да се поправи, па рече: није тако велики, ал је тако крупан као господин.

Саопштио
3. Ш.

Шљиве за брашно.

Једна лепо одевен и брижљиво углађен човек, дође у једну гостиону, па седе ручати. Кад је себе прилично снабдео са јелом и пићем, зовне келнера те му рече: да би имао нешто са гостионичаром разговарати. Дође гостионичар, а гост ће овако почети: „Господине, ја сам добро ручао. Јело беше извртено, а и пићу не могах наћи мане. Дочек је у вашој гостиони према приликама ове вароши и госта ласкајућ, па и послуга заслужује сваку хвалу. Јам сам верујте ми усхићен и не могу вам доста благодаран бити, што сте знали и умели у сваком обзиру, таку спрему показати. Ја вам се завештавам, да ћу од сад бити ваш редован гост, и само ће још од једне околности зависити, оћули моју реч одржати. Видите. Ја сам данас у новчаној неприлици, па би вас лепо молио, кад би мој данашњи трошак прибележити изволели. Сутра кад опет дођем, плати ћу вам поштено.“ На то гостионичар: „Радујем се, да сте задовољни били, и ја ћу тако слободан бити, да вам рачун и ваше име овде на табли прибележим.“ По што гостионичар дознаде име свога госта, записа га са великим писменина на табли, па ће онда рећи: „Да неби вас увредио тиме, што сам вам име јавно обележио, молим лепо за вашу мараму огртачу да таблу покријем, да не би у наше тајне непосвећени људи, завирити могли.“

Штрика.

Служитељска тачност.

„Мацо, однеси моје чизме чизмару да их искрпи, рећи ће госа својој служавки. После неколико дана, наћи ће госа своје чизме на истом месту, где су пре стајале па ће запитати девојку, шта је са чизмама? „Али, милостиви господине. Код чизмара леже обично чизме по три дана док их закрпи. Лежале оне овде или тамо; пре три дана нећемо их добити.“

Штрика.

Може тако нешто и бити.

— А што плачеш Соко девојко?

— Како не би плакала; кад ми је отишао заручник у далеку земљу.

— Ал ја чујем да ће се он вратити за неколико месеци. Не буди луда. Утеш се. Неколико месеци није век.

— Јест. Ал за то време може мене ко други примавати.

Вандровчево изкуство.

Вандровац. Уделите ми, господине, коју крајцару; здраво сам гладан.

Господин. Гладан си!? — Ал ти тако млад и здрав требало би да што радиш.

Вандровац. Пробао сам, господине, и то; али кад радим онда још већма огладним.

Критичарна.

А. Јеси ли била у концерту?

Б. Та јесам.

А. Па како ти се допада?

Б. Иди збогом! То је прави маминовац. Певају по четворица наједанпут, — само да пре сврше.

Ето га на.

*. Зар ти није срамота, пити цео дан?!

**. Па пијем ја и ноћу.

Из брачног живота.

Она. Драгутине, душо моја, волеш ли ти мене?

Он. О триста му мука! Зар ти нисам већ сто пута казао да те вољем, — па што си заопуцала једнако питати.

Накнадно, у ствари гласања.

Касно су нам стигли још два гласа. И то су ови: Г. Будисављевић досуђује прву награду хуморесци: „Турчин Усо;“ а другу хуморесци „Извук а о је лутрију.“

Г. Марко Јеремић досуђује прву награду хуморесци: „Турчин Усо;“ а другу хуморесци „Извук а је лутрију.“

Но да нам је ово и на време стигло ипак не би изменуло резултат, који је у прошлом броју објављен.

Издаваштво „Стармалог.“

Књижевне вести.

Још се може добити брошира

ПАРНИЦА ЛАЗЕ НАНЧИЋА

за чланака „Омладини“

од СРДАНА.

Цена је брошири 15 новчића а наручбине се шаљу штампарији Ветла и Веронића у Вршац или књижари Луке Јоцића и др. у Н. Сад. —

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа 1885. до
од 15. марта даље наредбе.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ: (товарна лађа) уторником и петком увек после 7 сати у вече.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ и станице НА ТИСИ: Средом и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: уторником, средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после п.

Од НОВОГА САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: Средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА-ВАРНЕ: Недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у БУДИМПЕШТУ: Сваки дан у 10^{3/4} сах. пре подне.

Н. Сад. 12 марта (28. фебр.) 1885.

Агенција.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалога“ од почетка до данас.

ИЗАШАО ЈЕ ИЗ ШТАМПЕ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА ГОДИНУ 1886.

уз сарадњу српских књижевника уређује Стеван В. Поповић.

ГОДИНА ДВАНАЕСТА.

Овај највећи, најбољи, најлепши а по томе и најјефтинији српски календар, који је за ово једанаест година распрострајен у више од 150,000 комада по свима крајевима где год има Срба, штампан је и ове године на лепој, углађеној а ртији и брзотиском што штампа нарочито слике. —

Календарски део „Орла“ уредио је највештији зналац овога посла у нас проф. Александар Сандић. Овај део доноси: знамените године српске и опште, годишња времена, помрачења сунца и месеца, црквено рачунање времена, пасхалију, небесне знакове, сунце и планете, брижљиво описану планету владарку. У сваком поједином лепим знацима урешеном месецу стари и нови календарион, мене месеца, гатање о времену, предзнаке о години, радње месечне на дому и у пољу, народне и земаљске светковине, разне белешке, винарски календар уз то чисто изрубрициране листове за бележење.

„Орао“ доноси и у овоме своме дванаестом лету за год. 1886. богат и одабран садржај урешен уметнички израђеним сликама.

ЗАБАВНО-ПОУЧНИ САДРЖАЈ

„Орла“ за годину 1886. грана се на ове одељке:

I. НАРОДНЕ ЗАДУЖБИНЕ: Животописи и завештаји: а) Мајор-Миша Анастасијевић, б) Атанасије Петров син Герески. од С. В. П. 2. ПРИПОВЕТКА ИЗ СРПСКОГ ЖИВОТА: Црвоточина, од С. В. П. 3. НАРОДНО ЗДРАВЉЕ: а) Алкохолизам, седми чланак од Дра Ђорђа Натошевића. б) Правила за очување здравља, од **. 4. НАРОДНА ПРИВРЕДА: а) Орлићева кошница, од Јована Живановића. б) О гајењу пиће. в) Вртарске поуке, од Б. 5. ПРАВНЕ ПОУКЕ: Закон о разрешењу граничарских задруга у Угарској, од Б. Д. 6. НАРОДНА НАСТАВА: а) Кућа је први бранич народности, од С. В. П. б) Оснујмо „Народно-црквену библиотеку и музеј српске митрополије и патријаршије,“ од С. В. П. в) О дацијама или како се обогати? г) Шта могу местни школски управитељи? д) Спасевајмо наше народне школе, од С. В. П. е) Српска рађа на земаљској изложби у Вудимпешти, од С. В. П. 7. БЕЛЕШКЕ. 8. УЗ НАШЕ ИЛУСТРАЦИЈЕ. Уз овај садржај иду Вашари и Огласи.

ИЛУСТРАЦИЈЕ

за „Орла“ израђене су у првим уметничким заводима.

„Орао“ за 1886. доноси ове слике:

I. Насловну слику: 1. Вук Стефановић Караџић. II. Ликове: 2. Мајор-Миша Анастасијевић. 3. Атанасије Петров син Герески. 4. Димитрије Матић. 5. Димитрије Ружић. 6. Влахо Буковац. 7. Никола Атанасијев Плавшић. 8. Јово Митрићевић. 7. Савка дра Ј. Суботића. 10. Виктор Иго. III. Слике из наших крајева: 11. Велика школа београдска. 12. Сељачка кућа у Лици. 13. Црногорка. 14. Хајдук на одмору. 15. Кореница. 16. Српе. 17. Циганка. IV. Слике из Русије: 18. Кавкаска цура. V. Слике из словенских крајева: 19. Златни Праг у Чешкој. VI. Слике из Арапске: 20. Пошта у пустињи. 21. Бедујин на молитви. VII. Са угарске земаљске изложбе: 22. Српске црквене старине I. 23. Српске црквене старине II. VIII. Слике народних светитеља: 24. Ђирил и Методије, слов. апост. и просветитељи.

„Орао“ за год. 1886 стоји само 50 новч. или 1 динар.

Наруџбине из Србије прима књижарница Велимира Валожича у Београду која рабатује 20—25%. Из свију осталих крајева упућују се наруџбине на потписану штампарију. Растуривачима и купцима за готово дајемо највећи уобичајени рабат.

На „Орлови“ крили узлетио је „ЦАРИЊА“ мали календар са сликама за год. 1886. Цена му је 20 новч. или 2 гроша. Рабат и наруџбина као у „Орла.“

У Новом Саду 20-ог Октобра 1885.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду,
издавалац „Орла“ и „Цариња.“